

proces, og det er derfor, jeg siger, at det, der er det afgørende her, er, at det danske samfund – sagde jeg – som helhed tilegner sig evnen til at integrere udlændinge, der kommer hertil, fordi jeg trods min ungdommelige naivitet forestiller mig, at der til tid og evighed vil være behov for at modtage flygtninge og asylansøgere hertilands, og at vi er nødt til at have en evne til at kunne integrere dem.

Men når det er sådan, at flere og flere oplever diskrimination, når det er sådan, at vi får flere og flere ledige indvandrere og efterkommere, så må vi spørge os selv, om der ikke også er noget i det her samfund, som trænger til at blive løftet op, om ikke der er behov for, at der bliver gjort en aktiv indsats.

Det er jo netop derfor, at vi bl.a. siger, at det, som folk, der kommer hertil, har brug for, flygtninge, som har siddet i flygtningelejre eller forfulgte asylansøgere, er stabilitet. Lad os give dem en fair chance og sige, at hvis de opfylder alt det, hr. Per Dalggaard og regeringen stiller krav til dem om, så skal de da også have lov at blive. Det er vores forslag at sige til folk, der kommer her: Hvis I lever op til de ting, der ligger i integrationskontrakten, så behøver I ikke være bange for at blive udvist, når jeres opholdstilladelse skal vurderes igen, for så er I jo aktivt bidragende medborgere, og dem vil vi gerne have nogle flere af.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Det er korrekt, at de, der kommer hertil og vil indordne sig under vores demokratiske system og er indstillet på at yde noget, skal være velkomne, selvfølgelig skal de det. Men desværre er der jo en hel del, som ikke har den agenda, en stor gruppe. Der er forskellige befolkningsgrupper, der kommer hertil.

Nu behøver vi ikke præcis at nævne navne, men der er en hel del, som integreres nemt og uden problemer, og så er der desværre en kæmpe gruppe, som ikke gør det, som ikke vil, og som lukker sig inde. Hvordan skal vi løse de problemer, når de i deres ghettoer kun sidder og ser deres hjemlands tv, som har den ene hadudsendelse efter den anden mod de vestlige demokratier? Hvordan skal vi kunne forklare de børn, der ser tegnefilm, hvor selvmordsbombere bliver fremstillet som helte, at vi heroppe taler om tingene, at vi ikke slår hinanden ihjel, hvis vi er uenige? Hvordan skal man egentlig ligesom få dem til at agere anderledes?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Der illustreres jo igen den udmærkede forskel, der er mellem Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre. I Dansk Folkeparti mener man, at løsningen er en erklæring, som ud over at være ekstremt sjusket og fejlagtig så skal underskrives af forældrene, og så er alting nok godt og fint. Fordi vi jo har en konstruktiv tilgang både til politik i almindelighed og integrationspolitik i særdeleshed, har vi medvirket til, at der i forbindelse med finansloven blev afsat 600 mio. kr. næste år til konkret indsats i de problemramte områder.

Vi tror nemlig ikke, at de problemer, hr. Per Dalggaard peger på her og nu, løses ved, at vi sidder herinde og vedtager erklæringer og trykker på de grønne knapper i Folketinget. Tværtimod tror vi, at det gives ved, at kampen mod det delte Danmark får muskler derude, hvor det foregår, ude i boligkvartererne, hvor der er behov for en indsats. Og det medvirker vi gerne til, men ikke til den her gang symbolpolitik.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Der blev sagt en hel masse ting fra talerstolen i hr. Morten Østergaards ordførerindlæg, men jeg forstår bare ikke rigtigt, hvad det er, man vil. Man er imod regeringens forslag her, men hvad er det så, man vil fra radikal side? Bare lade stå til? Det synes jeg jo ikke er så smart.

Vi er jo enige om, det kunne jeg høre på spørgsmålene, at der skal ske noget med hensyn til kvinderne. Jeg går ud fra, at vi er enige om, at det er godt at få dem ud af isolationen og ud på arbejdsmarkedet. Det eneste, man foreslår, er så, at man siger, at som supplement til 300-timersreglen skal der også være noget kompetencegivende, der skal tælle med, så man ikke får fjernet kontanthjælpen, hvis man har gjort et eller andet aktivt der.

Men jeg forstår simpelt hen ikke: Hvordan skal man så få kvinderne til at gøre noget aktivt, altså tage nogle kurser, lære noget dansk, eller hvad det kunne være? Hvordan vil man gøre det?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jo egentlig sjældent, man har den fornøjelse at få et spørgsmål, hvor den, der stiller spørgsmålet, også giver det svar, som man egentlig selv skulle give. Det er jo det, fru Henri-